

ubehændig, at man næsten taber Interessen for den, saa snart man faar redet saa mange af de „Skjulte Traade“, at man kan overse Situationen. Saa meget mere, som Figurerne i det hele er stærkt konstruerede; navnlig er Hovedpersonen, en anset Sagfører, aldeles utrolig, en fuldstændig Karrikatur, og hans Kontubernal, en halvgammel Bankmand, ikke et Haar bedre. Men heller ikke de øvrige har noget fængslende ved sig. Nogle Bifigurer kunde maaske være reddede, hvis det øvrige overhovedet havde haft Bærekraft; som det nu er, gaar de til Bunds med.

En indgaaende Omtale frister Bogen ikke til; hertil er den for usandsynlig.

Vi har tilladt os at sige Forf. vor Mening lige ud; thi hun er for god til at spille sin Tid og sine utvivlsomme Evner paa Opgaver, som ligger ganske udenfor hendes Styrkefelt; og vi er sikre paa, at Forf. hellere vil have det saaledes end et høfligt Skrabud, bag hvilket hun i Virkeligheden kun vilde øjne en tindrende Ligegyldighed for hendes Forfatterskab.

F.

Børnebøger.

—o—

Af al den „Børnelitteratur“, som vore to store Forlag: *Hagerup* og *G. B. N. F.* i Aar som tidligere byder de hungrige Barnesind, har vi faaet tilsendt:

Brasiliens Urskove, af Mr. *Egan*, amerikansk Minister i København. Bogen, der udkom i Fjor i en meget smuk Udstyrelse, foreligger i Aar til en meget billigere Pris og er saaledes nu tilgængelig for en Del Smaafolk, som ellers maatte give Afkald paa disse fængslende Historier fra det fremmede underfulde Land.

De blaa Løver af *Anders Eriks-holm* er en „Tip-Top“ Spejderfortælling. En blaa Diamant forsvinder under en Ildebrand, og Spejderne sætter sig for at opklare Mysteriet. Mere behøver man næppe at sige for at skaffe alle Spejderforældre en urolig Tilværelse, indtil „de blaa Løver“ er sat paa Listen over Juleindkøb.

Rasmus Spejder: Fortælling fra Krigen 1850 og Fortsættelse af de meget omtalte Bøger „*Rasmus Rodskov*“ og „*Rasmus Spion*“, paa hvilke *Niels K. Kristensen* har skaffet sig et udmærket Navn som Forfatter for Ungdommen. Han har en farlig Konkurrent i

Dr. Gudmund Schütte, der i *Heltebogen om Bojerik og hans Mænd*

grundigt og fængslende fortæller om det ældste Afsnit af Danmarks Historie, nemlig Himmerboernes navnkundige Tog til Rom for 2000 Aar siden. Her er farverige og spændende Optrin og fortræffelige Illustrationer, deriblandt det allerældste Danmarks-kort, som her for første Gang offentliggøres. Naar vi tilssidst nævner *Holger Rosenbergs* underholdende Bog om „*Drengen, der vilde erobre Siam*“ (den er ovenikøbet sand) med de glimrende Gengivelser efter gamle Kobberstik, har vi givet en net lille Prøve af hvad Aarets mandlige Børnebogsforfattere lægger i Ungdommens ivrigt fremstrakte Hænder.

Lad os saa vende os til de kvindelige Forf., der særlig søger at faa Ungdommen i Tale.

Først er der *Julebogen for Børn*, udgivet af *Anna Erslev* og *Laur. Kieler* med vanlig Smag og Dygtighed.

Britta Tang vil med „*Børnene paa Ulriksborg*“ skaffe sig mange Læsere. Forsideillustrationen forestiller selve „den hvide Grevinde“, Herregaardsaanden, og hvem lyster det ikke efter en saadan Optakt at granske videre de mange Sider, der fornøjeligt og kønt fortæller om Børnene, de smaa „Graaers“ Liv og Færd paa en gammel Herregaard.

I *Automobil* hedder en Bog af An-

det demokratisk Sindelag? Er det at tage Hensyn til Folkets Døtre?”

„Vi vil ikke gøre nogen Uret,“ lød det i Kor fra de bøjede Hoveder, klagende som Vinden i tørre Grene.

„Ser I da ikke, at for at gøre Ret imod et halvt hundrede Kvinder, gør I Uret imod tusinde? — gør Haarets Røgt og Pleje til et Overklasseprivilegium?”

„Sæt dig hos os og klar os en Gaade,“ bad den Lovgiver, som først havde talt, og jeg saa nu, at det var Jørgen Pedersen. — „Hvorfor kan en Kvinde ikke selv vaske sit Haar?”

„Fordi I ikke vil tillade hende at klippe det kort, som I selv gjorde, da I erobrede Menneskerettighederne. Saa længe I opretholder den langhaarede Kvindetype, saa længe maa Damefrisørinderne have Lov til at holde aabent udover Lukketid; det øvrige maa blive en Sag mellem Medhjælpere og Arbejdsgivere og ordnes ad organisatorisk Vej.“

„Sæt alt det op paa et Papir for

os,“ udbød Jørgen Pedersen øjensynlig lettet. „Jeg sagde jo nok, at jeg ikke var sagkyndig; jeg tror, jeg vil stille et Ændringsforslag.“

„Treuga Deil!“ lød det i det samme fra Formanden med højtidelig Røst, og som paa Kommando sank alle de løftede Hoveder ned mod Bordet igen. „Saa ikke Tvedragtens Sæd mellem Landsting og Folketing! Husk, det er Ministerens eget Forslag. Folketinget har vedtaget, at Frisørinderne skal lukke.“

„Ja, Fred være med Jer!“ sagde jeg med Foragt og vendte mig mod Døren.

„Nej, bliv!“ befalede Formanden. „Indenrigsministeren har selv tilforordnet os en kvindelig Medhjælp. Vi skal tilsammen affatte en Brugsanvisning for kvindelige Lønarbejdere angaaende Haarets og Hovedbundens forsvarlige Røgt og Pleje uden Frisørindens Hjælp. Mine Herrer, lad os saa tage fat der, hvor vi slap. Alt-

saa: Champoing, antiseptisk Hovedbundsbehandling . . .“

Jeg rev i Døren, som Petersen holdt lukket for mig. „Lad mig komme ud!“

„Haarets Kosmetik, Marvolie og Englefedt . . .“ lød det bag mig i besværgende Kor. Jeg lagde mig mod Døren med hele min Vægt, Laasen sprang op, Petersens Arm sank ned, og jeg tumlede ud paa Gangen med mine Forfølgere i Hælene.

„Tupering, Ondulering . . .“

Jeg styrtede afsted, stødte i Mørket mod en Dør og rev den op.

Ater et Bord med mange ærværdige Hoveder omkring. For den ene Bordende Klaus Berntsen, for den anden Piper. Grundlovsforslagets Fællesudvalg.

Jeg udstødte et Rædselsskrik, sank besvimet til Jorden — og sov videre Søvn-gænger.

